உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி ௨.] 1913-௵ ஜூன்௴ [பகுதி ௬.

சித்தாந்தபரிபாஷை

என்னும்

தருக்கசோபானம்.

———

உதாரணம்.

குடம்குயவனையுடைத்தாமாறுபோல.

உபநயம்.

உலகமுங்குடம்போலச்செயப்படுபொருள்.

நிகமனம்.

ஆதலாலிவ்வுலகஞ் செய்வோனையுடைத்து.

———

அனுமானானுமானம்—கருத்துவழிக்கருதல்.

Double Inference.

ஒருவனுரையாடுந் திறனறிந்தவன் அவனறிவி னுண்மை யறிதல்.

பிரதிஞ்ஞை.

இவன் கூர்ந்த கல்வியறிவுடையன்.

ஏது.

கல்விபயத்தவுரையாடுதலின்.

மேற்கோள்.

நற்குருவுரையாடல்போல்.

உபநயம்.

இவனுரையாடலுங் கல்வினுணுக்க முடையது.

நிகமனம்.

ஆதலாலிவன் கூர்ந்தகல்வியறிவுடையன்.

கருதலனுமானம்—உரைவழிக்கருதல்.

வேதாகமங்களுள் சொல்லியதுகொண்டு சொல்லாத பொருளையும் ஒப்புமை பற்றி யூகித்துத் துணிவது.

பிரதிஞ்ஞை.

இருவகையுலகையுமியக்குவதுகடவுள்.

ஏது.

மறை யவ்வாறியக்கும்பொருளை கடவுளென்று கூறுதலின்.

உதாரணம்.

திகிரியுருட்டுவோ னரசனென்பதுபோல.

உபநயம்.

திகிரிபோல்வதுலகம்.

நிகமனம்.

ஆதலாலிவ்விருவகையுலகையுமியக்குபவன்கடவுள்.

இவ்வனுமானங்களேயன்றி அடியிற்குறிக்குஞ் சில அனுமானங்களுமுள. வருமாறு:—

கணிதானுமானம்—Demonstration reasoning.

எண்களினாலே தெள்ளிதிலளந்து கணிக்கவரும் பொருள்களின் சம்பந்த சார்புகளைப் பற்றியது.

உ-ம். ஆறின் வர்க்க முப்பத்தாறு.

மூன்றின் வர்க்கத்தை நான்கிற்பெருக்கிவருங் குணிதம் ஆறின்வர்க்கத்துக்குச்சமன்.

ஆகவே மூன்றின் வர்க்கத்தை நாலாற் பெருக்கி வருங் குணிதம் முப்பத்காறு.

வேதானுமானம்—Inductive reasoning.

விசேடவிடய கதங்களினால் * சாமானிய பிரமேயத்தை அளிப்பது.

உ-ம். ஒரு காந்தச் சலாகையின் சந்நிதியிலே பற்பல இருப்புச் சின்னங்க ளீர்க்கப்படுமேல், இரும்பெலாங் காந்தத்தா லீர்க்கப்படும்.

கதார்த்தானுமானம்—Reasoning on facts.

கதத்தை அளத்தற்பொருட்டுச் செய்யும் அநுமானமாம். கதங்கள் மெய்ம்மையோ பொய்ம்மையோ வென அளக்கும்படி அக்கதங்களை அவற்று ளியைந்த எழிலைக்கண்டவர்களின் சாட்சி மூவகையாம். அவை உரை, அயற்சார்பு, உரையயற்சார்பு என்பன. உரைசாட்சி - வாக்கு மூலமாயும் இலிகித மூலமாயும் வரும். அயற்சார்புசாட்சி - ஒரு சம்பவத்தோடடுத்த துணைக் காரியமேயாம். உரையயற்சார்புசாட்சி - புதிதாய் நிகழ்ந்த ஒரு கதத்திற்கும் அநுபவத்திலே முன்னர்கால் கண்டறிந்த பின்னொரு கதத்திற்குமுள்ள ஒற்றுமை.

துல்லியானுமானம் †—Analogical reasoning.

ஆய்ந்தறிந்த வொருபொருளின் இலட்சணம் அப்பொருட்குத் துல்லியமான பிறிதொரு பொருட்கு முண்டென்று சாதிப்பது.

உ-ம். நீர்மேற்செல்லு மரக்கலத்திற்கும், நிலமீதூரும் இரதத்திற்குமுள்ள சம்பந்த சமானமும், வாயுவி லியங்குதற்குத்த

---

* கதம் என்பது இயற்கையாயேனும், செயற்கையாயேனும் நிகழ்ந்த சம்பவம்.

† துல்லியம்-சம்பந்தத்தினது சமானம் அல்லது ஒப்பு. துல்லியானுமானம் ஒருவாறு வேதானுமானத்தை நிகர்க்கின்றது. ஆயினும் வேதானுமானம் ஒரு இனத்திற்குரிய தனிப்பொருள் பலவற்றைக்கொண்டு அவற்றினினத்தைப்பற்றிச் சாதித்தலாம். துல்லியானுமானம் ஒரு இனத்திற்குரிய தனிப்பொருளொன்றைக்கொண்டு அவ்வினத்திற்குரிய பிறிதொரு பொருளையேனு மநுமித்தலாம்.

கும் பட்சிச்சிறைக்கும், நீரிலேயுலவுதற்குத்தகு மீன்செட்டைக்குமுள்ள சமானமும், ஒரு குயிற்கும் பின்னொரு குயிற்குமுள்ள ஒப்புமையும், ஒரு கிரகத்திற்கும் வேறொரு கிரகத்திற்குமுள்ள சாதிரிசயமுமாம்.

தண்டபூபிகானுமானம்—A fortiori reasoning.

ஒன்றன் முடிபினால் அதனினுங் கெள்ளிய பின்னொன்றினையும் அருத்தாபத்தியால் முடிப்பது.

உ-ம். துட்டகண்டகனாகிய ஒரு திருடனை வதைக்கத்தகுமெனின் பெற்றதாயை வன்மமாகக்கொன்ற வன்கண்ணனை வதைக்கவேண்டுமென்பது.

அனுமானப்போலி—Fallacy of the Inference.

ஏதுபோலி.

அனுமிதி யுணர்வினுக்குத் தடையா யுண்மை யனுபவவுணர்வினை விடயமாகக் கோடல். இவற்றின்வகை சவ்வியபிசாரம் * விருத்தம், சற்பிரதிபக்கம், அசித்தம், பாதிதம் எனவைந்தாம்.

சவ்வியபிசாரம்—பிறழ்வுடையது.

Going Astray.

ஒரு நியமமின்றிப் பலவிடத் திருப்பது. இவற்றின்வகை சாதாரணம், அசாதாரணம், அனுபவசங்காரி எனமூன்றும்.

சாதாரணம்—பொது.

Too genreal.

சபக்க விபக்கங்களிலிருக்கு மேது. இம்மலைத் தீயுடைத்து. அளவையா லளக்கற்பால தாகலின், என்புழி அளவையால் அளக்கற்பாலதாந் தன்மை தீயில்லா விடமாகிய நீர்த்தடாகத்தினு மிருக்கின்றது.

---

* இதுவே அனைகாந்திகம்—Discrepant reason.

அசாதாரணம்—சிறப்பு.

Not general enough.

சபக்க விபக்கங்களி லில்லாது பக்கமாத்திரத்திலிருப்பது. சத்தம் நித்தியம் சத்தத்தன்மை யுடைமையான், என்புழிச்சத்தன்மை நித்தம் நித்தப்பொருளெல்லாவற்றினுமின்றிச் சத்தத்தின் மாத்திர மிருக்கின்றது.

அனுபவசங்காரி— முடிவுபெறுமை.

Non exclusive.

அன்னுவய திருட்டாந்தமும் வெதிரேக திருட்டாந்தமுமின்மை. எல்லாப்பொருளும் அநித்தம் அளவையால் அளக்கற்பால தாகலின் என்புழி யீண்டு முழுவதும் பக்கமாயிருத்தலின் திருட்டாந்தமில்லை.

விருத்தம்—மாறுகோள்வது.

Contradiction.

சாத்தியாபாவத்தில் (துணிபொருளில்லாவிடத்து) வியாபித்திருக்குமேது. சத்த நித்தியம் காரியப்பாட்டால், என்புழிக் காரியப்பாடு நித்தியமல்லாவழி பொருளில் வியாபித்திருக்கிறது.

(இன்னும் வரும்.)

மணவழகு.

சிருட்டியில் [illegible]யக்க நிவாரணம்.

(முன் தொடர்ச்சி தொகுதி 2, பகுதி 5 பக்கம் 134.)

ஆனால், ச[illegible]மாதிகளால் கெடுதிவிளைவதில்லையோ? எனில், அவை துர்விநியோகப்படும் பொழுதுதான் கெடுதிபயப்பனவாகின்[illegible]ன. நல்லது எனப்படும் வஸ்துவுங்கூட காலபேத, அளவு[illegible]பதங்களாலும், ஒழுங்குதவறுதலினாலும் தீங்கு பயக்கு[illegible]ன்மை பிரதிதினம் நம்மனுவத்தில் வருகின்றன. திட்டாந்

தம்: அன்னம் சிவாதாரவஸ்து வல்லவா? அது இல்லாதிருக்க ஒருவராலுமுடியாதன்றோ? அத்தகைய அன்னமும், பக்குவத்தில் பதந்தப்புமானாலும், அளவு கடக்குமானாலும், அகாலவுணவினாலும் விஷமாகி, அசீரணம்—வாந்தி—பேதி முதலியவியாதிகளை யுண்டுபண்ணித்தீங்கினையும், சில சமயங்களில் அபாயத்தையும் வருவிக்கின்றது. அங்ஙனம் வருவித்ததென்றுசொல்லி அன்னத்தை "பகை" என்று சொல்லவுந் தள்ளவும் யாருக்கேனும் முடியுமோ? அதுபோலவே காமக்குரோதாதிகளிடத்தும் உபகாரவியல்புகண்டு முறையுடன் உபயோகித்துப் பயனடைதல் கடனாமன்றி, அவற்றைப் "பகை" என்றும் 'சிவசிருட்டி" என்றுஞ் சொல்லுவது மயக்கந்தரும் வார்த்தைகளாமென்க. அன்றியும், காமாதிகள் நீக்கப்படுவனவன்று. நீக்க முயலினும் அவை நீங்காவாம். ஏனெனில், அவை சிவசிருட்டியாயிராமல், சீவர்களின் உபகாரார்த்தமாக ஈசுரனாலுதவப்பட்டுச் சிருட்டியுள் வந்துள்ள காரணத்தாலென்க. ஈசுர சிருட்டியை ஈசுரன் மாற்றவல்லனேயன்றிச் சீவனாலாகாமை யுணரத்தக்கது. காமக்குரோதாதி குணங்களை இங்ஙனம் ஆதரித்துப்பேசியதனால், "அவற்றை மனம்போனவாறு நிகழவிடுவதிற் குற்றமில்லையோ?" எனில், பெரிதுங்குற்றமுண்டு. அன்னத்தை அளவு கடந்து மனம்போனவாறு உடம்பாக்கில் அது சும்மாவிடுகின்றதா? அதுபோலவே, காமாதிகளையும் மிதம்மிஞ்சவிடாது அடக்கியாண்டு பயனடையவேண்டுவதே சீவர்கள் கடனாம். புத்திதத்துவத்தைக்கொண்டு அடக்கியாளாவிடத்துக் காமாதிகள் அதோகதியிற் கொண்டுபோய்விடுமுண்மையை யொருவருமறக்கலாகாது.

பின்னும் நுணுகிவிசாரிக்குங்கால், காமாதிகள் துர்விநியோகப்படநேரிடுவதும், ஒருவன் மனத்தத்துவத்திலமைந்துள்ள பூர்வகன்ம வாசனையினால்வரும் தீயகன்ம வாசனை மேலிட்டுள்ளமனம் தீவினையையே நாடிநிற்றல் இயல்பாம். அத்தகைய மனத்துடன் சேருஞ் சீவனும் தீவினைசெய்கிறவனாகின்றான். இதனால், சீவச்செயல்களுக்குக் கன்மவாசனை முதற்காரணமென்றாகின்றது.

"சீவன் தானாக எதுஞ்செய்தலின்றிக் கன்மவாசனையிருந்த வழி நன்மை தீமைகளைச்செய்கின்றான் என்னில், விதிவிலக்குகளையுணர்ந்து தீமைகளை விலக்கி நன்மைகளையே செய்யவேண்டிய முயற்சியும் பொறுப்பும் சீவன் பால் வேண்டப்படுவதில்லையோ?" என்னில், பெரிதும் வேண்டப்படும். கன்மவாசனையிருந்த வழி மனஞ்சாய்ந்து நின்று சங்கல்பிக்க, சீவன் நன்மை தீமைகளைச் செய்வதுண்மையாயினும், தீமைகளிலெழும் மனச்சாய்வினைத்தடுக்க வேண்டிய முயற்சியும் சீவனது கடனாம். வாசனை என்பது சாய்வு (tendancy) மாத்திரமாய் நிற்கும் நிலையாம் பழக்கவிசேஷத்தால் அந்நிலை எளிதில் மாறுந்தன்மையதாம். பிராரத்தவசத்தால் வரும் மனவெழுச்சியே "ஊழ்" எனப்பட்டுமாறாது வரும். அதனைத்தடுக்க முயலினும் ஊழே வந்து முன்னிற்கும். என்றாலும், புத்திபூர்வகமான சமயங்களிலெல்லாம், தீயசங்கற்பங்களைத் தடுக்குமுயற்சியைச் சீவர்கள் கைவிட நியாயமில்லை. ஊழானது வலிமைபெற்றிருத்தல்போ
துணை
முயற்சியும் சமவலிமையுடையதா யிருக்கின்றது. ப
"புத்தி"
ர்ந்து தீயவற்றை விலக்கும் முயற்சியின்பொருட்
கு தவப்பட்டுள்
எனப்படும் பகுத்தறிகருவி யொன்றுசீவனு
யசங்கற்பங்களை மா
ளது. அதனைக் கொண்டு மனத்தில்
வேண்டும். இடையறுப்
ற்றி அதை நேர்நிறுத்தப் பழகுத
எளிதில்மாறுந்தன்மையதாம்
பழக்கத்தால் பூர்வகன்மவாசனை
பவத்திலும் பழகி யறியலாம்.
என்பது சாத்திரநிச்சயம். அனு
த்திதத்துவம் ஏற்பட்டுளது.
இங்ஙனஞ்செய்தற் கென்றே பு
லத்திற்குச் "சுக்கான்" என்
புத்திதத்துவமானது ஓர் மரக்
அப்படி உபயோகப்படுகின்றது.
னுங்கருவி யெப்படியோ,
மரக்கலம் தப்புவழிகளிற் சென்று நா
காற்றிலடித்துச் செல்லு
சயடையாவண்ணம் அதைக்காத்து. சுக்கான் கருவியானது,
நேர் வழிச்செ லுத்துகின்றது, அதுபோல, வினைக்காற்றிலகப்பட்டுச் செல்லும் மனச்சங்கற்பத்தைத் தடுத்து நல்வழிச் செலுத்துதற் கென்றே சீவனுக்குப் புத்திதத்துவம் உதவப்பட்டதாம் தீயசங்கற்பங்களை விலக்கும் முயற்சிசீவன் பால் வேண்டப்படாதாயின், பகுத்துணர் கருவியாகியபுத்திதத்து

வம் அவனுக்குதவப்பட்டிராது. ஆதலால், புத்திதத்துவத்தை யுபயோகித்து மனச்சங்கற்பத்தை நேர் நிறுத்தாதொழியின், அதற்குச் சீவன் உத்தரவாதியாக வேண்டுவதுஎல்லாப் படியாலும் நியாயமேயாம். நேர் நிறுத்தாக்குற்றத்திற்குத் தண்டனையாகச் சீவன் இக—பரங்களிற் பலன் அனுபவித்துத் தீரவேண்டுவதும் நியாயமா மென்க. சீவன் பாலுள்ள இம் முயற்சியுண்மையை யுணர்த்துவதற்கே நந்தெய்வப்புலவர்.

> "ஊழிற்பெருவலி யாவுளமற்றொன் று
> சூழினுந்தான் முந்துறும்."

என்று ஊழின் தடைபடாவலிமையை யுணர்த்தவந்தவர், முயற்சியின் அதிகாவசியத்தையும் வற்புறுத்துவான்:

> "ஊழையுமுப்பக்கங்காண் பருலேவின்றித்
> தாழாது உஞற்றுமவர்."

என்று, மற்றோரிடத்தில் முயற்சியை வலியுறுத்து வாராயினர். இங்கே "ஊழிற் பெருவலி" என்றது பிராரத்தவினையையாம். இன்னபல நியாயங்களால், விதிவிலக்குகளை யுணர்ந்து நடக்க வேண்டப்படுதல் காண்க.

> "இந்தச்சீவனால் வருமறுபகையெலா
> மிவன் செயலல்லாமல்................"

என்ற கைவல்லிய நூல்வாக்கியத்திற்குச் சித்தாந்த வழியிற் பொருளுரைக்கில் மிகப்பொருத்தமா யிருக்கும். அவ்வாக்கியத்திற்குச் சித்தாந்த வழிப்பொருளாவது, "உபகாரார்த்தமாக வுதவப்பட்ட காமாதிகளைத் துர்வி நியோகப்படுத்திப் "பகை" ரூபமாக்கிக்கொள்வது (புத்தி விசாரமற்ற) இந்தச் சீவனால் வருஞ்செயலே யல்லாமல்" என்று உரைத்தலேசித்தாந்த வழிப் பொருளாம். ஆனால், அந்நூலிற்படிலுஞ் சாமானிய வறிவுடையோர்க்கு இப்பொருள் உசிதப்படாது. ஏனெனில், காமாதிகள் கெடுதியே செய்யுந்துர்க் குணங்களாம், சிவனது துர்க்குணத் தாலுண்டாக்கிக் கொண்டவையாம் என்னும் "விரிவிலாப்" போதனையில் மயங்குகின்றவர்களாதலினாலென்க.

(இன்னும் வரும்.)

C. M. அரங்கசுவாமி நாயகர்.

ம ந் தி ர ம்.

(முன்தொடர்பு தொகுதி-2, பகுதி-5, பக்கம்-147.)

மேலும் முத்திமார்க்கமாகிய 108 மகாவாக்கியங்கட்கும்; அநுக்கிரக சிரேஷ்டமான மகாவாக்கியங்கட்கும்; உபதேசமகா வாக்கியங்கட்கும்; சமாதி வாக்கியங்கட்கும்; விதிவாக்கியங்கட்கும்; ஜீவப்பிரமைக்கிய மகாவாக்கியங்கட்கும்; சுவாநுபூதி சார்தாந்திக மகாவாக்கியங்கட்கும்; சாமவேத சாந்தோக்ய உபநிடதத்தின் முடிவினுக்கும்; ஜீவாத்துமா பரமாத்மாவில் ஐக்கியமென்னும் பொருளைப் பயக்கவல்ல தத்துவமசி மகாவாக்கியத்துக்கும்; ஓர் வித்தாயிருப்பது மூன்றாம்.

தவிரவும், அத் தத்துவமசி மகாவாக்கியமாக விளங்காநின்ற இப்பஞ்சாக்ஷரமானது; பதிபசுபாசமென்னு முப்பொருளாகவும் பிரகாசியாநிற்குமெனல் நான்காம்.

இன்னும், இங்ஙனம் பிரகாசியாநின்ற ஸ்ரீ சிவபஞ்சாக்ஷரமானது; ஓமென்னும் பிரணவத்தினுக்கு, அகத்துறுப்பாயும், ஆவியாயும் ஒளிராநிற்குமெனல் ஐந்தாம்.

ஆனால்; பிரணவம் 32 வகையாம். அம்முப்பத்திரண்டும், ஒலிவடிவு உணர்வடிவு வரிவடிவென்னும் 3 வடிவங்களைப் பெற்றுள்ளது. இம்முத்திற வடிவுள் முன்னைய விரண்டும் சாக்ஷாத்கார சுவாநுபூதியில் உய்த்துணரத்தக்கதாம். கடையொன்று மாத்திரம் ஈண்டு விரித்துரைக்கற்பாலதாம்.

பிரணவமென்பதற்குத் துதிக்கப்படுவ தெனப்பொருளாம். அதற்குப் பரியாயநாமங்கள், தாரகம், ஏகாக்ஷரம், ஓங்காரம், ஓமந்திரார்த்தம், மந்திரமூலம், மந்திரநாயகம், வெட்டாதசக்கரம் என பல காணப்படினும், இதுவரிவடிவில், ஓம் என்கிற எழுத்தாமென்பதை உலகம் நன்கறிந்த விஷயமே.

இவ்வோமென்கிற எழுத்தானது "பிரதமம் தாரகாதாரம் துவிதீயம் தண்டமுச்யதே திருதீயம் குண்டலாகாரம் சதுர்த்தம்

அர்தசந்திரகம் பஞ்சமம் பிந்துசையுக்தம் ஜோதிர்மயஷடானனம்'' என்கிற மறைஞாயப்படி; தாரகமாகியஉடு, தண்டமெனப் படும் வளைதடி, குண்டலம், பிறை, வட்டம் என்னும் ஐந்துறுப்புக் களையும் பெற்றுள்ளதாம்.

இவ்வைந்துறுப்புக்களைப் பெற்றுள்ள பிரணவத்தில், "தாரகஞ்ச நகாரஞ்ச மகாரோ தண்ட முச்யதே, சிகாரோ குண்டலிப் ப்ரோக்தம் அர்தசந்திர வகாரகம், யகாரோ பிந்துருத்யுக்தம் பிரணவம் பஞ்சவர்ணகம்'' என்னும் நிகமநியமப்படி, தாரகமாகிய வடிவு நகாரமென்றும், தண்டமாகிய வடிவு மகாரமென்றும், குண்டலமாகிய வடிவு சிகாரமென்றும், பிறையாகிய வடிவு வகாரமென்றும், வட்டமாகிய வடிவு யகாரமென்றும், குறியீடானவற்றை; எழுத்தறியும் பெருமானாரது, எண்ணினை நன்குணர்ந்த இயல்வல்லோர், இஃதும் ஓரியலேயென் றெண்ணுகிற்பர். இதற்குச் சான்றும் இருக்காதிகளே.

மேலும்; திருவருட்பயனும், "இறைசத்தி பாசம் எழின் மாயைஆவி உறநிற்கும்ஓங்காரத்துள்'' என்றுத்கோஷியாநிற்கும்.

இத்தகைய காரணத்தினானே, பஞ்சாக்ஷரத்தைப் பஞ்சாக்ஷரப் பிரணவமென்றும், பஞ்சாக்ஷர பாஷியமென்றும், சிவவித்தையென்றும், சிறியோர் வியந்துரை செய்யாநிற்பர்.

இன்னும், இத்துணை மாண்பினைக் கொண்டுள்ள ஸ்ரீபஞ்சாக்கரமானது, நாராயண அட்டாக்ஷர மாதிமந்திரங்கள், பிரணவசகிதமாக நடைபெற்றும், உச்சரிக்கப்பட்டும் பயன்களை உபகரிக்குமா போலாகாமல்; உயிரெழுத்தானது, உடலெழுத்தினை எத்திறத்தும், தனக்கோருதவி வேண்டாமல், தன்னந்தனியே தனித்து நின்று, பொருளையும் பயனையும் வழங்குமாபோலாகி, ஷை பிரணவத்துக்குள் தன்னந்தனியே தனித்து நின்றியங்கி இம்மை மறுமைப் பயன்களை, அருளவல்ல பேராற்றல் உடையவல்லதாம்.

மற்றும்; ஒருவனுக்குச் சிவபஞ்சாக்ஷரமானது, சித்தியாகாமலிருக்குமானால்; எவ்வகைப்பட்ட மந்திரங்களும் பலிதப்படையாதென்று, அருமறையாகமங்கள் ஓலமிடுதலினால், பிரணவத்தினுக்

குப் பஞ்சாக்ஷரம், உயிரொளியா யொளிருமெனலும் சுவசித்த மாம்.

தவிரவும், பிரணவமும், பஞ்சாக்கரமும் முறையே நெல்லும் அரிசியும்போன்றும் நெல்லினின்று அரிசியானது வேருகாதது போல் பிரணவத்தினின்றும் பஞ்சாக்கரம் வேருகாது. நெல்லினது பிரயோசனம் அரிசியாவதுபோல்; பிரணவத்தின் பிரயோசனம் ஸ்ரீசிவபஞ்சாக்ஷரமாம். அரிசியாலுண்டாவது அன்னமாம் போல், பஞ்சாக்ஷரத்தா லுண்டாவது சிவஞானமாம். அன்னத்தா லுண்டாம் பலன், பசியின்மை, திருப்தி, இன்பம் எனப்படுமா போல்; சிவஞானத்தாலுண்டாவது, மலவிமோசனமும், மோக்ஷானந்தமுமாம்.

ஆகவே; பஞ்சாக்ஷரம் பிரணவமேயாயினும், சாதனவிஷயத்தில், கண்கூடாகப் பலனை அருளவல்லது ஸ்ரீ சிவபஞ்சாக்கரமே. பிரணவமென்பது எட்டுணையும் இல்லையே இல்லையாம்.

இதனால்; பஞ்சாக்கரம் உயிராகவும், பிரணவம் உடலாகவும் பிரகாசியாநிற்குமெனல் வெள்ளிடைமலைபோல் வெளிப்படையாம். இவ்வுண்மை யறியாதார் பிரணவத்தை உயர்வாகவும், பஞ்சாக்கரத்தைத் தாழ்வாகவும் பிதற்றுநிற்பர்.

ஆனல்; ஏகாக்ஷரிமுதல், லோடலாக்ஷரிவரை கூறுநிற்கும், மறைகள் யாவும் பிரணவசகிதமா யுச்சரிப்பதுபோல; பஞ்சாக்ஷரத்தைப் பிரணவசகிதமா யுச்சரிக்கலாகாதோ?

பஞ்சாக்கரத்துடன் பிரணவத்தைச் சேர்ந்தாலும், சேர்க்காவிட்டாலும், அதனலோருயர்வு தாழ்வு காணப்படாமையினுலும், பஞ்சாக்கரத்துடன் பிரணவத்தைச் சேர்த்தா லஷ்டாக்கரமெனும் மறைஞாயம் புலப்படுகிறதினுலும், பஞ்சாக்கரத்தைப் பிரணவத்துடன் கூட்டி யுச்சரித்தல் எவ்வாற்றானும் பொருந்தவே பொருந்தா.

"நமச்சிவாயவாழ்க"

"நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே"

"சொல்லுநாநமச்சிவாயவே"

"சிவாயநமவென் றுசிந்தி"

என்னுஞ் செய்யுட் டொடர்களில், சிவாநுபூதிச் செல்வத் திருவருளாளர்கள் சிறிதும் பிரணவத்தைச் சேர்த்துத் திருவாய் மலர்ந்தருளினவர்களே அல்லர் அல்லர் இவற்றினும், சான்றுகள் வேறு, வேண்டாவாம்.

இன்னும், அன்பர்காள்; அறிஞர்காள்; அருமறையாளர்காள்; ஆகமத்துறையினர்காள்; இத்தகைய சருவோத் திருஷ்ட்டங்களைக் கொண்டுள்ள, ஸ்ரீ சிவபஞ்சாக்ஷரத்தின் கண் பிரத்தியக்ஷமாக விளங்காநின்ற 125 வித அற்புதங்களுள். அவற்றை முறையே எடுத்துக் கூறப்போகு முகத்தால், உய்த்துணர்ந்து, நிரதிசயானந்தக்கடலில், சதா நினைத்துய்வீர்களாக. ஜன்மசாபல்ய முண்டாவதாக.

(இன்னும் வரும்.)

வடபதி திருப்பருப்பதப் பாம்பரை

சி. மா. அப்பாவு பிள்ளை,

தமிழ்ப்பண்டிதர், கருவூர்.

மெய்கண்ட சிவாசாரியர் நாமாவளி.

மெய்கண்ட மணியே குருமணியே
கைகண்ட சிவனருள் கண்மணியே. (௧)
திருவெண்ணெய் நல்லூர் வருதேவே
குருவென வந்தரு ளுயர்கோவே. (௨)
சிவஞான போதஞ் சொன்னவனே
அவஞான நீக்கி யருள்பவனே. (௩)
அத்துவி தப்பொரு ளறைந்தவனே
முத்திக் கொருவழி வரைந்தவனே. (௪)
பதிபசு பாசம் பகர்ந்தவனே
நிதியெனு மருளை நுகர்ந்தவனே. (௫)

மணவழகு.

சிவஞானபோத முதனால் விளக்கம்.

அத்தியாயம். II

(முன் தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 5, பக்கம் 136:)

அத்தியாயம். III.

ஐயவினாக்களின் தெளிவு.

முதலாவது.

சிவபெருமானிடத்தினின்றும் முதன் முதல் உண்டாயது நாதம், அந்நாதத்தைக் குறிப்பது பிரணவம். பிரணவத்தின் வரிவடிவம் இது "ஓம்", இவ்வடிவம் தமிழுக்கே உரித்து என்பதை யாவரும் அறிவர். இவ்விதமான வடிவம் வேறு எப்பாஷைகளிலும் கிடையாது என்பது முடிபு.

சிவபெருமான் பார்வதிக்கு உபதேசித்ததும், சிவபெருமான் அம்மைக்கு உபதேசிக்குங் காலத்து மடியிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்து பிறகு எம் குழந்தை வடிவேலன் எம்பெருமானுக்கு உபதேசித்ததும், பிறகு நந்தியெம்பெருமான் முதல் பலரும் கற்றுக்கொண்டதும் தமிழாகிய பிரணவமே.

"கொன்றைச்சடையற் கொன்றைத்தெரியக்
கொஞ்சித்தமிழைப் பகர்வோனே." (திருப்புகழ் 22)

என்பதை கவனிக்க.

எல்லாப் * பாஷைகளும், எல்லாப் பாஷைகளிலுமுள்ள வேதாகமகலாபுராணேதிகாசங்களும் பிரணவத்தினின்றும் உண்டாயின. என்பது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதே.

பிரணவம் தமிழ்; அதனினின்றும் உண்டாயபாஷை தமிழ்; ஆகையால், சிவபெருமான் தமிழுக்குக் கருத்தா என்பது போதருகின்றது.

இனிச் சிவபெருமான் உள்ளிட்ட எல்லாத் தேவர்களும் பேசுவதும், எழுதுவதும், பிறருக்கு உபதேசிப்பதும் தமிழே என்

---

* பாஷை என்பது சித்தர் வழக்கு.

பது அடியில் கண்டபாசுரங்களைக் கண்ணுறுவார்க்குத் தோன்றுமல் இராது.

1. "தண்ணார் தமிழளிக்கும் தண்பாண்டி நாட்டானை"
(திருவாசகம்—அம்மானை 10)

2. "அடியார்க் கௌியன் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்"

3. "கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத்தும்பி"

4. "மதி மலிபுரிசை மாடக்கூடற்"

5. "முத்தமிழ் அடைவினை * முற்படுகிரிதனில் முற்பட எழுதிய முதல்வோனே" (திருப்புகழ்)

6. அகஸ்திய புலஸ்திய சனற்குமாரர்க்கும் சதுபத்து நவப் புலவர்க்கும் முத்தமிழ்த்திரயத்தை"

7. இன்னும் அநேக மேற்கோள்கள் உள. விரிவஞ்சி விடுத்தாம்.

ஆகையால் தேவ † பாழை தமிழ் என்பது சித்தாந்தமாயிற்று.

சேக்கிழாரும் "ஞாலமளந்த மேன்மைத் தெய்வத்தமிழ்" என்றார்.

கம்பரும் "தழற்புரை சுடர்க்கடவுள் தந்த தமிழ் தந்தான்" என்றும்.

"என்றுமுள தென்றமிழியம் பியிசை கொண்டான்"
என்றும் கூறினர்.

ஆகையால், தமிழுக்கு தேவபாழை என்னும்பெயர் வழக்கில் இருந்ததாகவும் இருக்கிறதாகவும் அறிகிறோம்.

"உயர்மதிக்கூடலினுய்ந்த வொண்டீந்தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனையோ?"

என்னும் திருக்கோவையாரை நோக்குமிடத்துத்திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுள் தாம் பாழையை உண்டுபண்ணினதுமல்லாமல், சங்கமிருந்து, அத்தமிழ்ப்பாழையை மற்றத் தமிழருடன்

* முற்படுகிரி = முன்னாலே இலங்கையில் (continent of zumina) இருந்து பிரளயங்களால் அழிந்தொழிந்த மேருகிரி.

† பாழை = பாஷை. இது சித்தர்வழக்கென்பர் பண்டிதர் கார்த்திகேய முதலியார்.

ஆராய்ந்து, இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழுக்கு இலக்கணங்களும், ஒத்துக்களும், வரலாற்று நூல்களும் செய்து வைத்ததாக ஏற்படுகின்றது.

பின்னொரு காலத்து, குன்றமெறிந்த குமரவேளும் சங்கமிருந்து, தமிழை ஆராய்ந்து, தமிழுலகத்துக்கு வேண்டிய நூல்களைச் செய்தார் என அறிகிறோம்.

மகேசசூத்திரம், சங்கரம், குமாரம், ஐந்திரம் முதலிய தமிழிலக்கணங்கள் இருந்ததாகக் கேள்விப்படுகிறோம்.

சிவபெருமான் உள்ளிட்ட எல்லாத் தேவர்களும், மற்ற ஆன்மகோடிகளும் பேசி, எழுதி, படித்து, உபதேசித்து வந்தது தமிழ் என் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்.

சிவபெருமானும், குமரவேளும் சங்கமிருந்து தமிழை ஆராய்ச்சி செய்தார்களென்றும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்?

ஆனால், சிவபெருமான் வேதாகமங்களைத் தமிழில் செய்யவில்லையென்று சொல்வது நியாயமாயிருக்கிறதா? கவனியுங்கள்.

பாஷையை எதற்காக ஏற்படுத்தினாரோ? நூல்கள் இல்லாமலிருக்கக் கருதியோ? சங்கமிருந்து தமிழில் எவைகளை ஆராய்ந்தார்களோ?

தமிழில் வேதாகமங்கள் இல்லையென்றால் தமிழில் ஒரு நூல்களும் இல்லையென்றே சொல்லலாம். ஏனென்றால், வேதத்தினின்றுதான் எல்லா நூல்களும் உண்டாயின என்பது ஆன்றோர் கொள்கை. உண்மையும் அதுதான். எல்லா நூல்களுக்கும் மூலம் (வேர்) வேதத்திலிருக்கிறதை யாவரும் அறிவார்கள். வேதம் 'வித்து' என்னும் பகுதி அடியாகப்பிறந்தது. இவையிற்றினையெல்லாம் தமிழர்களே! ஆரியர்களே! சாவதானமாய்க் கவனித்து உண்மையையறிய வேண்டுகின்றேன். ஒருவித எண்ணத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஆராயப்புகின் உண்மை விளங்காது.

"காய்தல் உவத்தல் அகற்றி ஒருபொருட்கண்
ஆய்தல் அறிவுடையார் கண்ணதே"

என்னும் எய்குமர குருபரசுவாமிகளது திருவாக்கை உங்களுடைய நெஞ்சில் பதிக்கவேண்டுகின்றேன்.

ஆகையால் சிவபெருமான் தமிழில் வேதாகமங்கள் செய்ய வில்லையென்று சிலர் நினைப்பதுபோல நினைப்பது அறியாமையே யன்றி வேறல்ல.

"தமிழ்ச் சொலும் வடசொலும் தாணிழற் சேர"
(அச்சிறுபாக்கம் தேவாரம்)

"ஆரியமுந் தமிழும் உடனே சொலிக்
காரிகையார்க்கும் கருணைசெய்தானே."
"தமிழ்ச் சொல் வடசொல் எனுமிவ்விரண்டும்
உணர்த்து மவனை யுணரலு மாமே"
(திருமந்திரம்)

"இருமொழிக்கும் கண்ணுதலார் முதற்குரவர்."
"வடமொழியைப் பாணினுக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை
யுலகமெலாந்தொழு தேத்துங்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப்பாகர்."
(காஞ்சிப்புராணம்)

என்னும் செய்யுள்களைக் கண்ணுறுவார் சிவபெருமான் ஏக காலத்தில் இரண்டு பாஷைகளையும் உண்டுபண்ணினார், இரண்டு மொழிகளையும் வழிப்படுத்தார், இரண்டு பாடைகளையும் இரு வேறு முனிவர்களுக்கு உபதேசித்தார், ஆகையால் இரண்டும் தேவபாடைகளே, இரண்டும் சமத்துவமுடையனவே, தமிழும் ஆரியமும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வந்தது அல்ல, ஆரியம் வேறு, தமிழ் வேறு எனக்கூறுகிற்பர்.

இவர்கள் கூறும் வண்ணம் இரண்டு பாஷைகளையும் சிவபெருமான் உண்டாக்கினார் வழிப்படுத்தார், உபதேசித்தார் என்று சொன்னால் இரண்டு பாஷைகளிலும் வேதாகமங்கள் தனித்தனி வேண்டும், மற்ற நூல்களும் தனித்தனி வேண்டும். அன்றித் தமிழில் எழுத்துக்களை மாத்திரம் உண்டு பண்ணினார், நூல்கள் செய்யவில்லை; ஆரியத்தில் எழுத்துக்களும் நூல்களும் செய்தார் எனக்கூறில், அது பொருந்தாது.

(இன்னும் வரும்.)

தாடிகைகிழார் அ. சிதம்பரனார்.

தமிழ்மொழியும், சிவநெறியும்.

(முன் தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 5 பக்கம் 141.)

தலைச்சங்கத்துத் தோன்றிய தலையாயவோத்துகள் தென்மதுரை கடல்கொள்ளப்பட்ட முதலூழியிலும் எஞ்சியிருந்தவை. இடைச்சங்க மிருந்த கவாடபுரம் கடல்கொள்ளப்பட்ட இரண்டாவ தூழியிலும் கடலுள் முழுகினமையால் இப்பொழுதுள்ள தமிழ் மறையாகிய தேவார திருவாசகமும் திருமந்திரமும் அவதாரமூர்த்திகள் வாயிலாய் வெளிப்போந்தன. அவற்றுள் தேவாரம் திருமுறைகண்ட அபய குலசேகர சோழன் சிதம்பரந் திருமதிலுள் வைக்கப்பட்டிருந்தமை கண்டு பெரும்பகுதி கரையானுண்டிறந்தமைக்கு வருந்த "இக்காலத்துக்கு வேண்டியனவே எஞ்சியிருக்கின்றன" என்றெழுந்த வானிழல் மொழி இக்காலமனிதர்கறியற்பாலனவல்லாத பொருளுடையன கரையானா லுண்ணப்பட்டனவென் றுணர்த்தி நிற்கின்றன. அதுவே முதற்சங்க காலத்துத் தோன்றிய தலையாயவோத்துகள் கடல் கொள்ளப்பட்டமைக்குக் காரணமென்றுணரக் கிடந்தமையோர்க.

வடமொழிமறைபலராற் கவரப்பட்டமையும் விண்டு மச்சாவதாரமெடுத்துக் கொணர்ந்தமையும், வேதங்கள் திரயீ என்னப்பட்டுப் பின்னர் நான்காயினமையும் (அநந்தாவை வேதா:) "மறைகள் அளவில" என்னப்பட, இப்பொழுது நான்கே உண்மையையும் கற்பங்கள்தோறும் மீண்டு மீண்டு மறைகள் தோன்றுமென்ற உபநிடதங்களின்கருத்தையும் உற்றுநோக்கில் பிரளயத்தில் தமிழ்மறை வேறுபட்டமை யியல்பெனத் தோன்றும். திருமந்திரத்தில் சதாசிவ மூர்த்தமாயிருந்து சிவன் தமிழ்வேதத்தை யுணர்த்தினர் என்றும் ("சதாசிவந் தத்துவ முத்தமிழ்வேதம்") சிவன் உமையார்க் கருளினரென்றும், அதை நான் சொல்கின்றேனென்றும் (நீலாங்கமேனி நேரிழையாளோடு, மூலாங்கமாக மொழிந்ததிருக்கூத்தின் சிலாங்கவேதத்தைச் செப்பவந்தேனே) மலரவன், இந்திரன்முதலிய தேவர்களும் தமிழ்மறை பாடியாடினரென்றும் (திரு. நா. தே) ('நாவார்ந்தமறைபாடி நட்டமாடி நான்முகனுமிந்திரனுமாலும்போற்ற') நந்திகேசுவரர் முதலிய சிவகணநாதரும் தமிழ்

மறை கூறியதாயும், திருமூலரோடு நந்திப்புத்தேளிடம் தமிழ் மறை கற்று அருள்பெற்றவுடன் மாணாக்கர் சிவயோகமாமுனி, பதஞ்சலி, புலிக்காலர், முன்னையர் எழுவர் என்றும், திருமூலர் பாற் றமிழ்மறைகற்ற மாணாக்கர் மாலாங்கன், இந்திரன், சோமன், பிரமன் உருத்திரன், காலாங்கி, கஞ்சமலைச்சித்தர் என்ற எழுவர் என்றும், தமிழ் மறையாசிரியரும் வழியும் அதுகற்ற மாணாக்கரும் ஆங்காங்குக் குறிக்கப்படுகின்றனர். மகேந்திரமலையில் சிவனார் ஆகமங்களை அருளிச்செய்தனர் என்று திருவாசகம் அகவல் 2. 9—10. ''மன்னுமாமலை மகேந்திரமதனிற் - சொன்னவாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்'' என்ற சுருதி விளக்குகின்றது. மகேந்திரம் தமிழோங்கி வளர்ந்து வழங்கிய முதற்கழகமிருந்த நாட்டின் கண்ணுளதாதலால் அவண்தோன்றிய ஆகமமும் (சிவனார் அம்மைக்குரைத்த தமிழ் ஆகமத்தை யான் கூறுகின்றேனென்று திருமூலதேவர் குறித்தபடி தமிழெனப்படுமொரு தலை. அம்மலை கவாடபுரத்துக்குத் தெற்கிலுண்மையும், முதலூழியில் தென் மதுரை கடல் கொள்ளப்பட்டமையால் அனுமார் சென்றபொழுது அதன் ஒரு பகுதியும் கடலுண் மூழ்கியிருந்தமையும் வான்மீகராமாயணம கிட்கிந்தாகாண்டத்தில் கூறப்பட்டுளது.

தேவார திருவாசகத் தமிழ்மறையை உரைத்தோர் முருகக் கடவுள் அவதாரமாகிய திருஞானசம்பந்தர், நந்திகேசுரர் அவதாரமாகிய மாணிக்கவாசகர் முதலிய நால்வர். அத்தமிழ் மறையைச் சிவாலயமுனிவர் நாடோறும் ஓதத்திரட்டித்தந்தவர் அகத்தியனார்.

திருமூலநாயனார், சிவனார் அடியார்க் கறிவுறுத்தருளிய சிவாகமங்கள் அளவிறந்தனவென்றும், அவற்றுட் சிறந்தன இருபத்தெண்கோடி நூறாயிரம் என்றும், அவற்றின் பொருளைச் சுருக்கி யான் 3000 திருமந்திரங்களாகக் கூறுகின்றேன் என்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றனர். அவற்றின் சுருக்கம் இருபத்தெட்டாகமங்கள். இப்போதுள்ள காமிகாகமத்தில் முதற்கண் ஒவ்வோராகமத்தின் பாத்தொகை இஃதென்று கூறப்பட்டுள்ளது. அக்கணக்கின்படி அக்காமிகாகமத்திலாவது வேறு ஆகமங்களிலாவது பாக்களிருக்கக் காண்கிலம். ஆதலால் அவை முன்னிருந்த தமிழாகமங்களின் தொகை என்றும் அவை வடமொழியி லெழுதப்பட்டபோது சுரு

க்கி எழுதப்பட்டனவென்றும் கருதத்தக்க தாகின்றது. வடமொழி யாகமங்கள் திக்குப்பலியிலும், நித்திய பூஜாதிகளிலும் தமிழ்ப் பாக்களையும் தமிழ்ப்பண்களையும் ஓதப்பணித்தமையும் வடமொழி யாகமங்களில் ஆகமம் முதலிய சொற்களுக்கு ஆ-பசு, க-பதி, ம-பாசம், ஆதலால் பசுபதிபாசங்களை யுணர்த்தும் நூல் ஆகமம் எனப்படும். என்றிவ்வாறு தமிழ்ப் பகுதிப் பொருள்கூறப்படுதலும், இக்கருத்தை நிலையுறுத்தும். இந்தியாவில் 8000, 10000 வருஷத்துக்கு முந்திய பல சிவாலயங்க ளிருக்கின்றன. நெடுநாள் முந்தியிருந்து மண்ணுள் மறைந்திருக்கும் சிவாலயங்களுங் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன அவைவடமொழி ஆரியர் இந்நாட்டிற்கு வருவதற்கு முந்திய காலத்திற் கட்டப்பட்டன வென்பது தெளிவு ஆதலால் அப்பொழுது சிவத்தளிகளியற்றல், வழிபடல் முதலியன தமிழாகமங்களின் வழித்தாய்ச் செய்யப்பட்டன வென்பதுந் தெளிவே.

வேதம், ஆகமம், என்பன ஒருபொருட் கிளவிகளாதலால் திருமூலதேவர் முன்னர் "சீலாங்க வேதத்தைச் செப்பவந்தேனே" என்று சொல்லிப் பின்னர் "சிந்தைசெய் தாகமஞ் செப்பலுற்றேனே" என்று கூறினர்.

மேற்கூறிய கருத்தை.

அண்ணலருளாலருளுஞ்சிவாகமம்
எண்ணிலிருபத்தெண்கோடிநூறாயிரம்
விண்ணவரீசன்விழுப்பமுரைத்தனர்
எண்ணிநின்றப்பொருளேத்துவனானே.

என்ற திருமந்திரம் விளக்கினமை காண்க.

இந்து மகாசமுத்திரத்தில் மூழ்கிய இடத்திற் தோன்றியிருந்து பல்கிப்பெரிய மனிதரிலொரு தொகுதி மெசப்பட்டோமியாவிற் சென்றிருந்து பெருகிப் பல பகுதிகள் வெவ்வேறிடங்களில் செல்ல மற்றொரு பகுதி இலக்கின், கிரீக்கு, எபிரேயம், பகுதிகளாய்ப் பிரிந்துபோக, எஞ்சிய வடமொழியாரியர் மத்திய ஆசியா மேற்குப் பகுதியிலுள்ள துருக்கித் தானத்திற்றங்கி, பின்னர் கைபர்க்கணவாய் வழியாய் இந்தியாவுட் புகுந்தனர். அவர் இந்தியாவுக்கு வந்து 5000-ஆண்டுக ளாகின்றனவென்று ஆங்கில ஆசிரி

யர் பலர் கூறுகின்றனர். வேறு சிலர் சில நூற்றாண்டுக ளுயர்த்திக் கூறுகின்றனர். மற்றொருவர் 6000-ஆண்டுகளென்று கணக்கிடுகின்றனர். இருக்கு முதலிய மூன்றுவேதங்கள் கி. மு. 3101 முதற்றொடங்கிப் பல இருடிகளால் 2500-ஆண்டுவரை யெழுதப்பட்டனவென வேதகாலம் (The Vedic Era) முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன. புரொபசர் எச். ஜாகோபி (Prof H. Jacob) என்பவர் வேதத்திற் குறிக்கப்படும் கிரஹநிலையை ஆதாரவாய்க்கொண்டு கி. மு. 4500-க்கும் 2501-க்கும் இடையிற் றோன்றிய தென்கின்றனர். புரொபசர் பா. க. திலகரும் அவ்வாறே கூறுகின்றனர். தமிழ் அறிவு நூல்களின் கருத்துகளையும் சிவன் காதைகளையும் தமிழர் ஒழுக்க வழக்கங்களையும் ஓர்ந்தவடமொழி வல்ல அறிஞர் வடமொழி வேதம், உபநிடதம், ஆகமம், புராணம், இதிகாசங்களை வரைந்தனர். அன்னவர் மெய்ஞ்ஞானமும் சிவானுபூதியுமுடைய உத்தமராதலின் அவைகளுஞ் சிறந்த பிரமாணங்களேயாயின; பின்னர் தோன்றிய திருஞானசம்பந்தர் முதலிய சமயகுரவர் நால்வரும் வடமொழி வேதம், ஆகமம், தமிழ் மறையாகமங்களாகிய இருபகுதிகளையும் தழுவிய சமரசஞான சித்தாந்திகளாதலால் அவர்கள் சித்தாந்தம், வைதிக சுத்தாத்வைத சைவ சித்தாந்த மெனப்படுகிறது. நாமும் அதைத் தழுவினவர்களாதலால் நமக்கும் வடமொழி தென்மொழி வேதாகமங்கள் அளவைகளாயின. தமிழகத்தில் தொன்றுதொட்டுள்ள முல்லைத்திணைத் தெய்வமாகிய திருமால்மீது ஆழ்வார்களியற்றிய நாலாயிரப் பிரபந்தமாகிய தமிழ்வேதமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பிராமணரால் ஓதப்பெற்று வருகின்றது. தேவாரம் 'அரியலாற்றேவியில்லை யையனையாறனார்க்கே, என்றபடி வைஷ்ணவம் தேவிவிஷயமாமன்றி உண்மையில் வேறுபட்டதன்று. சிவசக்திகளுக்கு வேற்றுமை யின்மையால் பின்னர் மலர்தல் விரிதல் ஆதலால் விண்டு என்பது வின் என்றபகுதிபடியாய்ப் பிறந்து எங்கும்பரவி (விரிந்து) உள்ளபொருளைக் குறித்து நிற்கின்றது. சிவன் விண்டு என்ற சொற்கள் பொருளானு மொற்றுமையுடைமை காண்க.

(இன்னும் வரும்)

மறைத்திருவன் சுவாமி விருதை சிவஞானயோகிகள்.

சிவபூசை என்றுஞ் சீரியவின்பமே.

சைவத்திருநெறியிற் கைமுறை யோழுகுமன்பீர்!

இப்பூமுகத்தின் கண்ணே வாழும் பல்வகைச் சிவராசிகளினும் நல்லறிவுற்றவர்கள் மாநுடர்களே. இங்ஙனம் அருந்தபமுதிர்ச்சியானே பெருந்தகைமா நுடப் பெட்புருப்பெற்றுத்திருந்திய வறிவுடையேமாகிய அடியேங்களை அப்பாசமுயக்கறுத்து உயர்கதியிருந்து உம்பருந்தொழவைக்க வேண்டுமென்ற அருட்டிருவுளத்தா னன்றே! பரமகருணாநிதியாகிய பரமசிவம், சிதாகாச பிரதிசயாநந்தஸ்வரூபத்தோடு, உருமேனிகொண்டு, பரவுவார் பக்திகண்டு எதிரருள் புரிந்துகாக்கின்றார்.

மந்திர சரீரியாய அப்பதி இங்ஙனமாய்ச் சாந்நித்தியராய் விளங்குதலைபாங்கள் நன்கு சிந்தித்து, முன்னுள வினைகள் எங்களைவிட்டு நீங்கும்படி, மனதினாலே நினைந்தும், வாக்கினாலே ஸ்தோத்திரித்தும், காயத்தினாலே வணங்கியும், உடல் பொருள் ஆவியாகிய மூன்றனையும் அப்பெருமானுக்கே அர்ப்பணஞ் செய்தலாவசியகமல்லவா? ஜாஸ்தியாகப் பணந்தேடவேண்டும், மனோபீஷ்டமான மற்றைய வஸ்துக்கள் எவைகளோ அவைகளைப் பெறுதல் வேண்டும் என்ற இன்னோரன்ன எண்ணங்களால் ஆன்மாவுக்கு யாதும் பிரயோசன முண்டா? எங்கள் சரீரம் மின்னென வொளிர்தல் பிரத்தியக்க மன்றோ! சங்கமப்பொருட்கள் தங்களுட்பெரிதும்! வேற்றுமையுடையனவே! எங்களுக்குப்போல் மற்றைப்பிராணிகளுக்குச் சரீர உறுப்பமைப்புத் தானும் வாய்ந்திருக்க வில்லையே!

ஆதலின், ஆறுதாரஸ்தானங்களும், தத்துவக்கூட்டங்களும் பாதாதிகேசம் வரையும் பிறங்கிய அற்புதமான இப்பிராணவாகிருதியுருவத்தைப் பெறலருந்தன்மைத் தெனவோராது வியர்த்தமாக்கல் என்ன அறியாமை! சரீரமற்றபொழுது எங்களது முயற்சி சபலமாகுமா? இம்மாநுடப் பிறப்பினன்றி மறுபிறவிகளிற் சித்தியடையுமா? இச்சரீரமுள்ள பொழுதன்றோ ஆன்ம

லாபத்தைத் தேடிக்கொள்ளல் வேண்டும்! சரீரமற்றபொழுது ஆன்மாவின் கதியாதாகும்? ஆன்மா அழிவில் பொருளாகவும், அழிவுள்ள தேகத்தைப்பற்றியது வினைத்திறனொழித்து விடு பேற்றையடையும் பொருட்டன்றே! அங்ஙனம் பெறுதற்காய வழிபாடு கிஞ்சித்தேனுமின்றி உலகவேடனைகளைநாடி மயங்கு றின் ஆன்மாவின்னிலையாதாகும்? அரிய அன்பர்காள்! சிந்தியுங் கள்!! சிந்தியுங்கள்!!!

"குடம்பைதனித் தொழியப்புட் பறந்தற்றே
யுடம்போ டுயிரிடை நட்பு. (திருவள்: ௩௪ அதி. அ.)

மேலோர் வாக்குக்களைக் கற்று அல்லது கற்றோர் பாற்கே ட்டு இக்கினைவை எக்கினைவினும் முன்னதாய் வைத்து யாவரும் எப்பொழுதும் எங்கும் நடக்க முயறல் முக்கியமேயாம். எமது பிரிய சோதரர்காள்! ஞானம் யோகம் என்று கண்மூடிச் சாலம் புரியவேண்டாம். சரியை கிரியை என்ற பகுப்பிற் கியைந்த தி ருத்தொண்டுகளேயும், இறைவத்தியானத்தையும் பக்தியோடு எத்திரமும் இடையறுது பெருக ஒழுகுவோமேயானல் இறை வன்றனு அது நிறையருட்டினைப்பு எங்களுக்குக் கிடைக்கும் இஃது சத்தியம்! சத்தியம்! முக்காலுஞ்சத்தியம!!!

இவ்வண்ணமாக எங்களை உடைமைப்பொரும் அடிமைப் பொருளுமாக ஆளும்படி பிரார்த்தித்துச்செய்யும் வழிபாட்டா னே நாங்கள் சிவத்துவநிலையைத் தப்பாது அடைதற் கருகரா வோம். புறப்பூசைக்கு முன்னர் அகப்பூசை என்பர் மேலோர். "உள்ளேவல் செய்வானைக்காந்தன் மிகவுவப்பன், உள்ளே செய் பூசையுவகது" என்பதுங்காண்க. இன்னும் உத்தரவேதத்தி னும்,

காயமே கோயிலாகக் கடிமனமடிமையாக
வாய்மையே தூய்மையாக மனமணியிலிங்கமாக
நேயமே நெய்யும்பாலா நிறைய நீரமையவாட்டிப்
பூசனையீசனுர்க்குப் போற்ற விக்காட்டினோமே,,

என்றருளிச் செயப்பெற்றமையைத் தெளிக.

இனிப் புறப்பூசையாவது பூதசுத்தி, ஆன்மசுத்தி, திரவி யசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி என்ற ஐவகைச் சம்ஸ்கா

சங்கவோடும், நீர், பூ, சந்தனம், அக்ஷதை மணி, தூபம், தீபம், கர்ப்பூராராத்திரிகம் என்றற்றொடக்கத்தன வாகிய வாய்வியோபசார ஆப்பியோபசாரங்களோடும் புறத்தே பூரணவஸ்துவாகிய இறைவரையுத்தேசித்துப் புறக்கரணங்களினாலே அகந்தூய்மையாகச் செய்யும் வழிபாடாகும். இப்பூசை மகத்துவத்தைத் திருமூலநாயனாரும், "யாவர்க்குமாமிறைவர்க் கொருபச்சிலை" என்னுந்தொடருட் குறித்து விளக்கியருளினார்.

அன்றியும், உபமந்யு மகாமுநிவர் கிருஷ்ணருக்குத் திருவடி திட்சை செய்த ஞான்று, "துவாரைக்கிறையே! யான் கூறுவதைச் செவிமடுக்குதி!" என்று உத்தம உபதேசம் புரிந்தருளினார். அதனையுமீண்டுத் தருகின்றாம். மாதவ! "தேவாதிதேவருடையவடிவமே இச்சராசரமாகும். இவ்வுண்மையைப் பாசமிகுதியினாலே ஆன்மாக்கள் அறிகின்றில; விஸ்வகாரணராகிய சிவபிரானாரை நீ பூசிப்பாயாக, அப்பூசையானது விருக்ஷத்தின் அடியிலே வார்த்த நீரினாலே அம்மரம் முழுதும் (சாகைகள்யாவும்) தளிர்த்துப் புஷ்பிக்குமாறுபோல அப்பெருமானுக்குச் செய்யப்படும் பூசையினாலே அவர்க்குத் திருமேனியாகவுள்ள உலகம் முழுதும் செழிப்படையும்" என்று அருளிச்செய்து கிருஷ்ணரைச் சிவபூசாதுரந்தரராக்கினார். சிவாராதனையினாலே சர்வபயங்களும் நீங்கிச் சர்வாபீஷ்ட சித்திகளும் எய்தலெளிதாகும்.

விக்ரஹந் தேவதேவஸ்ய விஸ்வமேதச்சராசரம்!
ஏதமர்த்தம் நஜாநந்தி பசவ: பாசகௌரவாத்!!
(வாயு: ௬. ௧.)

விருக்ஷஸ்யமூலஸேகேந சாகா: புஷ்யந்திவையதா!
சிவஸ்யபூஜயாதத்துவத் புஷ்யத்யஸ்யவபுர்ஜகத்!!
(வாயு: ௪. ௨௧.)

ஸர்வோபகாரண கர்ணம் ஸர்வாநுக்ரஹணந்ததா!
ஸர்வபயப்ரதாநஞ்ச சிவஸ்யாராதநம்விது:!!
(வாயு: உத். ௰௪. ௩.)

வேரினிற்றெண்ணீர் வார்த்திடத்தருவி கொம்புகள்
மிகத்தழைப்பதுபோல்
தாரணி கோன்றை யண்ணலைப்பூசை செய்திடி
லுலகேலாந்தழைக்கும்
ஏர்பெறவாதலான் மணிவண்ண விறைவனைப்
பூசியென்றுரைத்தான்
பாரொடு விசும்பும் புகழ்ந்தெடுத் தேத்திப்
பணியுமந்நியு வென்பான்.

(வாயு: பஞ். மூர்த்: அ.)

அன்பர்காள்!

இன்னும், இந்திராதி தேவர்களும் சிவபூசாபலத்தானே சிரும் பேருமடைந்தனர். சிவநிந்தகனுகிய தக்கனும் சிவார்ச்சனை செய்தே இறுதியில் எல்லையில்லாத பல்வகைச் சிறப்புக்களையுமடைந்தான். இத்தகை மகத்துவமுடையது சிவபூசையென்று தமியேமாகிய யாம் சாற்றற்கும் முடியுமா? பல்யுகங்கழியினும் அவ்விறைவன் கருணையான் முடிவுறுமன்றி எமது வல்லபமாகவுள்ள வொன்றன்றேயாம்.

ஆதலின், சுருக்கி விளக்கிப் போந்த இச் சூசனத்தால், எவ்வகைச் சிவர்கட்கும், அவ்வவர் மனோரதம் பற்றிச் செவ்விய திருவருட் செல்வமளிக்கும் நவ்விசேர்கரத்து நம்பனே, யடியேங்களால் நம்பிவழிபடப்படும் பதித்துவமுடையா ரென்றும், அவரை மாதுடராகியாம் அகத்தும் புறத்தும் பூசித்துப் பிறவியாகிய அல்லலைக்களைந்து நல்லருண்முகிழ்ப்பானே சொல்லரும் மோக்ஷசுகாநந்த வாழ்வினைப்பெற முன்னிமுயன்று வழிபடுதலாவசியகமாகுமென்றும் உணர்த்தப்பட்டமை யோர்ந்து; சிவ நிந்தகர்களாகாது சிவ சிந்தித வந்தனகர்ம விசிட்டர்களாய் வாழ்வேமாக, சுபமஸ்து.

ததா அஸ்து! ஓம் தத்சத்!

இங்ஙனம்,
வ. மு. இரத்திநேசுவர அய்யர்,
தமிழ்ப்பண்டிதர்.
விவேகாநந்தசபை, மாத்தளை, சிலோன்.

ஆ ண வ ம ல ம்.

காணப்படுவதாகிய இப்பிரபஞ்சம் சித்தும் அசித்தும் என இருதிறத்தால் நிகழும். சித்தெனப்படுவ அறிவுடை உயிர்கள். அசித்தெனப்படுவ அறிவு நிகழ்ச்சியில்லாத சடப்பொருள்கள். அறிவுடைப்பொருள்களாகிய சித்துப் பிரபஞ்சத்தைக் கடவுள் சிருட்டித்தார் எனல் அமையாது என்னை? அவற்றைக் கடவுள் சிருட்டித்ததுண்டாயின்,

1. ஏன் சிருட்டித்தார்?

2. எது கொண்டு சிருட்டித்தார்? என்றும், அவற்றை

3. அஞ்ஞான நிலையிற் சிருட்டித்த காரணம் என்னை?

4. பலபேதப் படச்சிருட்டித்த காரணம் என்னை? என்றும் பலவினாக்கள் நிகழும். இவ்வினாக்களுக்குத் தக்க விடையிறுத்தல் சாலாதாதலின், சித்துப்பிரபஞ்சம் அநாதியேதொட்டுள்ளதென் பதே துணியாகும்.

இத்துணிபைச் சித்துப்பிரபஞ்ச மாத்திரைக்கன்றிச் சடப் பிரபஞ்சத் தளவினும் கொள்ளத்துணிதல் அமையாது. என்னை? சடப்பிரபஞ்சம் தோன்றி நின்றழிதல் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப் படுதலின். ஆகவே சடப்பிரபஞ்சம் கடவுளாற் சிருட்டிக்கப்பட்ட தென்பதே யுக்தமாகும். அன்றே, இதனைச் சிருட்டிக்க வேண் டிய காரணம் யாது என்பது நாம் எல்லாம் நுணுகி ஆராயத் தக்க தோர் விஷயமாகும்.

சடப்பிரபஞ்சத்தைக் கடவுள் சிருட்டித்தது யார் பொருட்டு தம்பொருட்டா? பிறர் பொருட்டா? தம்பொருட்டெனின், அவர் விருப்பு வெறுப்புடையார் என்றும், குறைவுடையார் என்றும், விகாரத்வம் உடையார் என்றும் பெறப்பட்டுக் கடவுள் இலக்கணத்திற் பிறழ்வார். ஆதலினச் சிருட்டி பிறர் பொருட்டென்பதே முடிபாகும். இப்பிறராவார் சித்துப்பிரபஞ்சமாகிய உயிர்த் தொகுதிகளேயாம்:—

இனி இவர்கள் பொருட்டுச் சகத்தைச் சிருட்டிக்க வேண்டிய ஆவசியகம் என்னை என்பது நாம் ஆராயத்தக்கது. இச்சகத்தின் கணுள்ள போகங்களை ஆன்மாக்கள் நுகர்ந்து இன்புற்று வாழ்வது காரணமாக இதனைக்கடவுள் சிருட்டித்தார் என்பேமா? என்னும். என்னை, இதன் கண்ணே சுகானுபவம் அருகியும் துக்கானுபவம் பெருகியும் நிகழ்வன வாதலின். அதுமட்டோ? இங்குள்ள சுக போகங்கள் தாமும் விரைவுற்றழிதன் மாலையவாகக் காணப்படுத லின், இவைகளை ஆன்மாக்கட்கோர் உறுதிப்பயன் பயக்குமாறு கடவுள் சிருட்டித்தார் எனல் அமையாது. ஆகவே, இப்பிரபஞ்சம் இதன்கட்காணப்படும் அனுபவங்களின் வேறாகியதோர் பெரும் பிரயோசனத்தை நோக்கியே சிருட்டிக்கப்பட்டதென்பது நன்கு போதருமே.

அந்தப் பிரயோசனந்தான் யாது? நாம் எய்தற்குரிய பிரயோசனங்கள் எவற்றுள்ளும் இறைவனது திருவடி நிழலையடைந்து நித்திய-பேரின்பத்தைச் சுவைத்தல் போலும் பிரயோசனம் பிறிதொன்றில்லை யாதலின், அந்தப்பிரயோசனம் கைவருதற்கோர் சாதனமாகவே இந்தச்செகம் சிருட்டிக்கப் பட்டதெனல் வேண்டும்.

அஃதாயின் அந்தப்பிரயோசனத்தை எமக்கு நேரே அளித்துவிடாது இந்தப்பிர பஞ்சத்தில் உய்த்து உழல் வித்துக் கடைமுறையாக அதனை அளிக்கவேண்டிய காரணம் என்னை என்னோர் வினா நிகழத்தக்கது. அந்தப் பிரயோசனத்தை அனுபவித்தற் கமைந்த பக்குவம் எம்மாட்டில்லாமையே, எம்மை இப்பிரபஞ்சத் திலுய்த்து அப்பக்குவத்தை வருவிக்க வேண்டிய காரணம் என்பது இனிது சித்திக்கும்.

பேரின்ப அனுபவத்துக் கமைந்த தகுதி எம்மிடத்தில்லா தொழிந்தமை யாதுபற்றி என்று உசாவதுண்டேல், எமது அறிவு தொழில்களை மறைத்து நிற்பதோர் அஞ்ஞானாந்தகாரம் எம்மைப்பந்தித்துள்ளதென்பதும், அப்பந்தம் காரணமாகவே நாம் கடவுளைக்கண்டு முத்தியின்பத்தை அனுபவிக்கும் ஆற்றல் இன்றி மயங்குகின்றேம் என்பதும் செவ்விதிற்புலப்படும். இந்த அந்தகாரத்தையே சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் "ஆணவ மலம்"

என்று எடுத்துப்பேசும். இந்தமலம் சடவடிவிற்றாய், எமக்கு மயக்கம் மோகம் முதலிய கெடுதிகளைத் தந்து எம்மோடு சகசமாய் விளங்கும். இந்த ஆணவ மலத்தினின்றும் விடுதிபெற்றாலன்றிப் பேரின்பவாழ்வாகிய நித்தியானந்த முத்தி கைவருதல் கூடாதாகலின், இதைக்குறித்து ஆராய்வது பெரிதும் பயனுடைத்தாம்.

ஆணவ உற்பத்தி.

முதலாவதாக இந்த ஆணவம் எவ்வாறு உண்டாயது என்பது நாம் முக்கியமாக ஆராயத்தக்கது.

ஆணவ மலமாகிய அஞ்ஞான அந்தகாரம் யாதொரு கால வெல்லையில் தோன்றிற் றென்கை சாலாது. நாம் என்றுள்ளேமோ, அது தானும் அன்றே உள்ளதாய், எம்மைப்போல அதுவும் அநாதி நித்தியம் என்றே கொள்ளத்தக்கது. ஆணவ மலம் அநாதியாயுள்ளதெனின், அது சுயம்புவாய்க் கடவுளை நிகர்த்து விடுமன்றே எனின், ஒரு பொருள் அநாதிக் கண்ண தாதன் மாத்திரையால் கடவுளை நிகர்த்து விடாது. அநாதி லக்கணம் கடவுளுடைய ஈச்சுர குணங்களுள் ஒன்றல்ல. கடவுளிடத்துள்ள யாதொரு குணமும் பிறிதோர்பொருளிடத்துக் காணப்படுதல் கூடாதெனின் இது கடவுளையன்றிப் பொருள் உண்டென்றால், அஃதோர் உண்மைப்பொருள் எனப்பட்டு, உண்மைப்பொருளாகிய கடவுளை நிகர்த்து விடும் என்று வாதிக்கலா மாதலின். கடவுள் சமானரகிதர் என்பது அவரது முக்கிய குணங்கள் அமைந்த பிறிதுபொருள் இன்மைப்பற்றியேயாம். அவரிடத்தே யமைந்த சாமாந்நிய குணங்களும் பின்னொரு பொருளிடத்துக் காணப்படுதல் கூடாதென்று வாதித்தால், அவரையன்றிப் பிறிது பொருள் யாதொன்றும் இருத்தல் கூடா தென்றால் அவர் நிர்ப்பிரயோசனம் உடையார் எனப்பட்டு, அவரது கடவுளிலக்ஷணத்துக்கே பங்கமாய் முடியும்.

அற்றன்று பிரபஞ்சத்திலே காணப்படும் எவ்வெப்பொருளும் கடவுளாற் சிருட்டிக்கப் பட்டதன்றித் தானே சுயம்புவாய் இருத்தல் கூடாது. அங்ஙனம் ஒரு பொருள் உண்டென்றால், அவர் சர்வகாரணர் எனப்படமாட்டார் எனின், கடவுள் சர்வகார

ணர் என்பதன் பொருள் காரணம் வேண்டி நிற்கும் காரியங்கள் எவற்றிற்கும் அவரே காரணர் என்பதன்றி காரணம் வேண்டாது அநாதியா யுள்ளவற்றுக்கும் அவர் காரணரென்பதல்ல அஃதாயின் அவர் தமக்கும் தாம் காரணர் எனப்படல் வேண்டும். இன்னமும் சிருட்டிக்கப்படாது அநாதியாயுள்ள பொருள்கள் தாமும், அவ ரையே தாரகமாகக் கொண்டுநிற்றலின், அவர் சர்வதாரகராய் அவற்றின் அமைதிக்கெல்லாம் தாமே அநாதி காரணர் என்பதும் சால்புடைத்தாம்.

தீமையின் மூலம்.

இந்த ஆணவ மலமே தீமைக்கு வித்தாவது. உலகத்திலே தீமை எவ்வாறு உற்பத்தியாயிற்று என்பதை ஆராயுங்கால் கடவு ளே அதைத் தோற்றுவித்தார் எனின், நன்மைச் சொரூபியாகிய கடவுள் தீமையைத் தோற்றுவித்தல் எங்ஙனம் என்பதோர் ஆக்ஷே பம் நிகழும். அன்றியும் அவர் தீமையில் விருப்புடையார் என்ப தும் பெறப்பட்டு அவரது திவ்வியகுணத்துக்குப் பங்கமுற்றிடும். இனி அதனைச் சிருட்டித்தார் பிறர் உண்டெனின், அப்பிறராவார் சீவர்களே அன்றிப் பிறரின்மையால், அவர்களிடத்தே சிருட்டிக்க மைந்த ஆற்றல் காணப்படாமையின் அவரும் அதைச் சிருட்டித் தார் என்பது அமையாது. அல்லதூஉம் கடவுளது ஆஞ்ஞையின் கீழ் சீவர்கள் தீமையைச் சிருட்டிக்குமிடத்துக் கடவுள் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டு வாளாவிருப்பாரோ எனப் பின்னும் ஆக்ஷே பம் நிகழும். ஆகவே தீமைகளுக்கெல்லாம் வித்து ஆணவ மல மே என்பதும், இது அநாதியாய் உள்ளதென்பதுமே சித்தாந்த மாகும்.

தீமைக்கு வித்தாகிய இந்த ஆணவ மலத்தைக் கடவுள் சிருட் டித்தார் அல்லர் ஆயினும், நன்மைச்சொரூபியாகிய அவருடைய சந்நிதானத்திலே இது விளங்குமாறு எங்ஙனம் எனின்? கடவுள் நன்மைச்சொரூபி என்பது சத்தியம். நன்மை எனப்படுவதொன்று தீமை இருந்தாலன்றி விஷயமாகாது. கடவுள் நன்மைச்சொரூபி எனப்படுவது தீமை அவரிடத்தின்மை பற்றியேயாம். ஆகவே நன் மையுண்டாகவே தீமையும் உண்டாதல் வேண்டும். அஃதாயினுமாக கடவுளுடைய சந்நிதானத்திலே தீமை அமைதல் சாலுமோ எனின்

கடவுளுடைய சந்நிதிக்கட் தீமைவிளக்க முறாது. தீமை எனப்படுவது ஒன்று உண்டாயினும் அது சூரிய சந்நிதியின் தாராகணங்கள் ஒளி மழுங்கினால் என்ன, கடவுளுடைய சந்நிதியிலே மலினமுற்று மழுங்கிடும். அஃதேல் தீமைகள் விளக்கமுறும் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே கடவுளுடைய சந்நிதிப்பிரகாசம் இல்லையாங் கொல்லோ எனின், கடவுளுடைய சந்நிதி எங்கும் சொலித்துக் கொண்டே இருக்கும் அந்தச் சொலிப்பைக் காணும் ஆற்றல் உயிர்களிடத்து இப்பெத்த தசையில் இன்மைபற்றியே, ஆணவத்தின் சேட்டையாகுந் தீமை இங்கே விளக்க முறுவதென்க. இப்பெத்த தசையிலே கடவுளது வியாபகம் விறகிற் றீபோல் எனச்சமயங்கள் கூறுவதும் இதுபற்றியேயாம் என்க. ஆணவமறைப்பு நீங்குமிடத்துக் கடவுளது சந்நிதானம் கடைந்தபோது விறகிற்றோன்றும் தீபோல ஆன்மாக்களிடத்துச் சொலிப்புற்று விளங்குமாம்.

இது கிடக்க நன்மை தீமை என்னும் பேதங்கள் மாயாவரைப்பிலன்றி, அதைக்கடந்து விளங்கும் கடவுளது திவ்விய சந்நிதானத்தில் அவை விளக்க முறாவாம். ஆகவே அவரது உண்மைச் சொரூபமாகிய பரத்வ சமுகத்தில் ஆணவத்தின் சேட்டை சிறிதும் கேட்கப்படாதென்க.

(இன்னும் வரும்.)

யாழ்ப்பாணம் சபாரத்தின முதலியார்.

மெய்கண்ட சிவாசாரியர் நாமாவளி.

(172-ம் பக்கம் தொடர்பு:)

வேத வுண்மை விரித்தவனே
பேத சமயம் பிரித்தவனே. (௬)
தமிழ்மொழி தழைக்க வந்தவனே
அமிழ்தெனு மருளைத் தந்தவனே. (௭)
மோன நிலைபை மொழிமுனியே
ஞான வுருவாய் வருகனியே. (௮)
சித்தாந்த சைவ சிகாமணியே
முத்தாந்தத் தேயொளிர் முழுமணியே. (௯)
மெய்கண்ட நாத னெனுமணியே
பொய்கண்டார் காணாப் பொன்மணியே. (௧௦)

மணவழகு.

சமாசாரங்கள்.

திரிசிரபுரம் மலைக்கோட்டை தெற்கு வீதியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடைபெற்றுவரும் சைவ சித்தாந்தசபையில் (16-6-1913) திங்கட்கிழமை மாலை 6 மணிக்குச் சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் காரியதரிசி ஸ்ரீமான். கி. குப்புச்சாமி முதலியார் அவர்களால் "ஜீவகாருண்யம்" என்னும் விஷயம் உபந்நியசிக்கப்பட்டது.

***

23—5—13-ல் சமாஜத்தின் அத்தியக்ஷர்களில் ஒருவராய ஸ்ரீமான். மணி. திருநாவுக்கரசு முதலியார் அவர்களால் "பக்தி யோகம்" என்னும் விடயமும், சமாஜத்தின் காரியதரிசி ஸ்ரீமான் கி. குப்புசாமி முதலியார் அவர்களால் "நல்லறம்" என்னும் விடயமும், ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆனூர். சிங்காரவேலு முதலியார் அவர்களின் அக்கிராசனத்தின் கீழ் சென்னை திருமயிலை குமாரதேவர் மடாலயத்தில் உபந்நியசிக்கப்பட்டன.

***

சமாஜத்தின் அத்தியக்ஷரும், கௌரவ உபந்நியாசகருமாகிய ஸ்ரீமான். திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள் செய்த உபந்நியாசங்கள்:—24—5—13-ல் சென்னைச் சிந்தாதிரிப்பேட்டை வசந்தமண்டபத்தில் "தாயுமானவர் கொள்கை"

31—5—13-ல் சென்னைத் தங்கசாலைவீதி ஸ்ரீ அருணாசலேஸ்வரர் வசந்தமண்டபத்தில் "சிவஞான முதற்சூத்திர உள்ளக்கிடக்கை" சித்தாந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம் பூவை-கலியாண சுந்தர முதலியார் அக்கிராசனர். 7—6—13-ல் சென்னைத் திருவேட்டீஸ்வரன் பேட்டைச் சிவாலயத்தில் "சகளோபாசனை"

***

ஆலந்தூர் சிவனடியார் திருக்கூட்டம்:—இச்சபையின் மூன்றாவது வருடத்திய நிறைவுவிழா 1913ளு ஜூன்மீ 1உ-முதல் 5உ வரையில் கொண்டாடப்பெற்றது. கடைநாளில் பலசபையார்கள் தமிழ்வேதபாராயணஞ்செய்ய சமயாச்சாரிய சுவாமிகட்கும்,

திருமுறைகட்கும் திருவிதி மஹோத்சவம் நடந்தேறியது. பிற்பகல் 3-மணிக்குச் சித்தாந்தசரபம் - அஷ்டாவதானம் பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியார் அவர்களின் அக்கிராசனத்தின் கீழ் சைவ சித்தாந்தமஹாசமாஜத்தின் காரியதரிசி ஸ்ரீமான். கி. குப்புச்சாமி முதலியார் அவர்கள் "ஹர ஹர மஹாதேவா" என்னும் விடயமும், ஷை சமாஜத்தின் அத்தியக்ஷர். திருக்கோவலூர். ஸ்ரீமான். குமாரசாமிபிள்ளை அவர்கள் "சமரசஞானம்" என்னும் விஷயமும், சோளங்கிபுரம். சைவ சித்தாந்த சரபம் சிவ-அருணகிரி முதலியார் அவர்கள் "ஞான பூஜை" என்னும் விஷயமும் உபந்நியசித்தனர்.

***

வேளாங்கண்ணி சைவ சித்தாந்தசபை:—1913ஞ மேமீ 23உ சுக்கிரவாரம் ஏழாவது வருடமகோற்சவம் கொண்டாடப்பட்டது. சித்தாந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம்-பூவை-கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் அக்கிராசனத்தின் கீழ் பற்பல வித்துவசிகாமணிகள் பலபல அரிய பெரிய உபந்நியாசங்கள் மூன்று நாள் செய்தனர். செந்தமிழ்ச் செல்விபத்திராதிபர். K. அருணசல தேவரவர்கள் மிகுந்த ஊக்கத்துடன் விடாமுயற்சியால் ஏழு வருடகாலங்களாக இச்சபையினை நடத்திவருவது யாவருங்கொண்டாடத்தக்கதாக விருக்கிறது. திருவருளைமுன்னிட்டு இவர் நடத்திவரும் இச்சபையானது மென்மேலும் விருத்தியாம்படி இறைவன் கிருபை பாலிப்பாராக.

***

"சந்திரோதயம் அல்லது அலைகடல் அளித்த அரசி," "கண்ணகி அல்லது காதலிற் சிறந்தகாரிகை," "தனபாலன் அல்லது ஒருபெரிய கோடீசுவரனின் ஆச்சரியமான அநுபவம்," எனுமூன்று நூல்கள் நம்பார்வைக்கு வந்தன. இவை மூன்றும் நாகை-சி. கோபாலகிருஷ்ண பிள்ளையவர்கள் இயற்றியன. இவர் தமிழும் ஆங்கிலேயமும் நன்குகற்றவர். இவர் எழுதும் செந்தமிழ் நடை வித்துவசிகாமணிகள் யாவராலும் கொண்டாடி வியக்கத்தக்கதாக விருக்கிறது. இந்நூல்கள் ஒரு முறைபடித்தவுடன் திருப்தியடையத்தக்கதன்று. பலமுறைபடிக்க ஆவலைவிளைவிக்கின்றன.

இந்நூல்களின் இன்பசாரமும், ஆஸ்யரசமும், பக்திரசமும், விரரசமும் பொலிந்து கிடக்கின்றன. இலௌகிகத்திற்கு மாறுபடாமலும் வைதிகத்திற்கு முரணில்லாமலும் அரிய பெரிய விஷயங்கள் அமைந்துள்ளன. ஆங்காங்குச் சமய உண்மைகளை ஆதரித்துப் பேசுகின்றன. "சந்திரோதயத்தில்" "வேதாந்தமா? சித்தாந்தமா? என்று தலைப்பெயர் திட்டியெழுதப்பெற்றுள்ள விஷயம்போலிவேதாந்தத்தை மறுத்து உண்மைச் சித்தாந்தத்தையுணர்த்தி வெள்ளிடைமலைபோல வேதாகமங்களின் கருத்தை விளக்குகின்றது. இந்நூல்களைத் தமிழ்மக்கள் ஆதரிக்கக்கடமைப் பட்டவர்களேயாவர்.

***

ஸ்ரீ வேங்கடேச கல்யாணம்:—இது. T. S. சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் எழுதியது—திருவேங்கடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் வெங்கடேசப் பெருமாளினுடைய திவ்விய கல்யாணசரித்திரத்தையும் தலத்தினுடைய பலயுக மகிமைகளையும், பத்மாவதியம்மையின் பூருவவிருத்தாந்தத்தையும், சுலபமான நடையில் நாடகரூபகமாக வைணவர்கள் கொள்கையின்படி எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்நூலில் மூன்றாவது அங்கத்தில் ஐந்தாவது காட்சி மிகவியந்து கொண்டாடத்தக்கதாக விருக்கிறது. இதில் சித்தாந்தவுண்மை மிக வியக்கும்படி நன்கு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதனையாரும் கவனிக்கத்தக்கது. இதன் விலை அணா 10.